

Revoluční globalisti pri vzniku EÚ, II. časť: Revolucionári za oponou Európskej únie

Branislav Michalka

25. novembra 2023 ✝ Politika ✝ Európska únia

predchádzajúca časť:

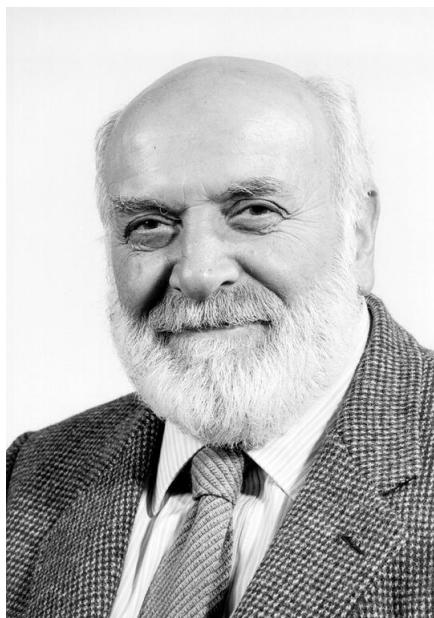
Revoluční globalisti pri vzniku EÚ, I. časť: Liberálny obchodník s koňakom, bankári a CIA pri základoch EÚ

Altiero Spinelli

Pokiaľ by sme považovali Monneta za hlavného skrytého vykonávateľa myšlienky európskej unifikácie, tak za hlavného skrytého ideológa môžeme považovať Altiera Spinelliho. Jeho meno tiež dlhé roky nebolo uvádzané medzi tzv. otcami zakladateľmi s kresťanským pozadím, o to väčší vplyv (na rozdiel od kresťanstva) mali jeho myšlienky.

Narodil sa v roku 1907 ako syn talianskeho diplomata. Jeho otec bol talianskym vicekonzulom v Brazílii, neskôr sa stal podnikateľom. Ako sa to už niekedy stáva deťom z bohatých rodín, mladý Altiero sa stal komunistom. Či pri zúčtovaní s vládnuou triedou myslel aj na svojich príbuzných, to nevieme. Avšak aj u jeho otca môžeme badať zaujímavé paradoxy, pretože o marxizme sa synček dočítal v otcovej knižnici.

Do Talianskej komunistickej strany vstúpil v roku 1924 a jeho vedomosti zo základov marxizmu-leninizmu boli natoľko cenené, že sa stal predsedom komunistickej skupiny Víťazstvo. V roku 1927 ho zatkli a väznili až do roku 1943. Vo väzení študoval a prehlboval si svoje vedomosti z Marxa a Hegla, na rozdiel od väzňov v sovietskych gulagoch, ktorí museli pracovať a umierať v hrozných podmienkach, takže išlo o väzenie v danom kontexte veľmi mierne. Skôr by sme mohli hovoriť o vyhnanstve na starorímsky spôsob, na ktorý si Mussolini potrpel.

Altiero Spinelli

zdroj: wikimedia commons

Vo väzbe sa rozišiel so stalinským komunizmom a nechal sa inšpirovať Antoniom Gramscim a neomarxizmom. Z dôvodu nesúhlasu so Stalinom bol vylúčený z Komunistickej strany a bol označený za trockistu.

Počas väznenia na ostrove Ventotene (ako bolo uvedené vyššie, išlo skôr o vyhnanstvo, keďže sa mohol po ostrove pohybovať, študovať a voľne stýkať so svojimi súdruhmi) napísal spolu s ďalšími revolučnými vyhnancami (Colorni, Rossi) manifest európskeho federalizmu, základný dokument euro-unifikácie, tzv. *Manifest z Ventotene*. Ten preniesla na pevninu Ursula Hirschmannová, manželka Colorniho, marxistická revolucionárka z bohatej (opäť tie záhadné paradoxy) berlínskej židovskej rodiny, neskôr tiež Spinelliho manželka a zakladateľka združenia Ženy pre Európu. Niektorí ju nazývajú aj „matkou zakladateľkou Európy.“ Vtedy však nikto o nej v tejto súvislosti nehovoril.

Hneď po páde fašistického režimu v roku 1943 sa konal v Miláne zakladajúci kongres Európskeho federálneho hnutia, ktoré na rozdiel od kamuflovania s kresťanskou a karolínskou ideou pre masy, jasne hovorilo o ciele európskej unifikácie – marxistickom a liberálnom superštáte. Na jar 1944 sa stretli v Ženeve s predstaviteľmi hnutí protinemeckého odporu z ôsmich štátov, čiže vlastne s budúcimi vládcami. Spinelli pre nich pripravil text „deklarácie federalizmu“, ktorý všetci schválili 20. mája 1944.

V marci 1945 sa v Paríži uskutočnila prvá federalistická konferencia. Organizátorom bola Ursula Hirschmannová, vtedy už manželka Spinelliho, ktorý na konferencii robil školiteľa a ideológa. Z polohy školiteľa do polohy aktéra sa posunul v roku 1947, keď sa zapojil do propagácie a realizácie Marshallovho plánu, v ktorom videl zárodok európskej unifikácie. Pripomeňme si len, kto bol jedným z realizátorov tohto plánu v Európe – Jean Monnet. S ním sa Spinelli spojil a vytvorili tak svojrázny marxisticko-liberálno-kapitalistický tandem s jediným cieľom – unifikáciou Európy a následne ľudstva. V roku 1957 na Európskom ľudovom kongrese v Turíne Spinelli kritizoval a spochybnil legitimitu koncepcie národných štátov.

Nakoniec, po roku 1967, keď vzniká Európska komisia, sa stáva v roku 1970 jej členom až do roku 1977. Zároveň bol Spinelli poslancom talianskeho parlamentu za stranu Nezávislá ľavica, ktorej členom bola aj zaujímavá postava marxistického „katolíka“ Raniera La Valle, žiaka liberálneho bolonského biskupa Lercara. Tento biskup sa pričínal o liturgické zmeny po roku 1970. Ako vidieť, niektoré siete sú veľmi zamotané, začínajú sa pri Marxovi a končia pri biskupovi. V európskom parlamente sedel Spinelli desať rokov. Podieľal sa aj na činnosti Radikálnej strany, ktorá zasadala v talianskom parlamente a preslávila sa svojou poslankyňou Cicciolinou (vlastným menom Ilona Stallerová), porno herečkou pôvodom z Maďarska.

V roku 1984 navrhol Spinelli koncepciu Spojených štátov európskych. Zmluva o Európskej únii bola následne schválená Európskym parlamentom, avšak vtedajší zástupcovia európskych štátov ju odmietli. Prišiel však rok 1989 a s ním aj pád komunistických režimov vo východnej Európe. Nadšenie popohnalo vpred realizáciu idey, ktorá by za iných okolností stagnovala. Po páde železnej opony teda už nič nestálo v ceste unifikácie, ktorej následky zažívame každodenne.

Na Spinelliho prípade je zaujímavé presne to isté, čo na Monnetovom – tajnostkárstvo. V popredí na scéne pobejú kresťanskí politici, ale v zákulisí sa o ideové podklady a mocenské prevodové páky starajú marxisti a liberáli. Keď je po všetkom a netreba sa už pretvarovať, tak vtedy sa pomenuje po skutočných aktéroch napríklad jedno krídlo Európskeho parlamentu, ako je to v prípade Spinelliho.

Budova tohto parlamentu má však viacero krídel. Jedno z ďalších je pomenované po mužovi menom Paul-Henri Spaak.

Paul-Henri Spaak

Tak ako aj pri predchádzajúcich dvoch otcoch zakladateľoch, aj pri Spaakovi môžeme povedať, že si liberálne a revolučné myslenie osvojil už v rodnom dome. Jeho starý otec Paul Janson bol poslancom za ľavicové krídlo Liberálnej strany v Belgickom parlamente a nakoniec skončil ako podporovateľ socialistickej Robotníckej strany (dnešná Belgická socialistická strana). Nie je na tom nič prekvapujúce, pretože len nasledoval svoju dcéru, známu liberálku a feministku Marie Jansonovú, (zakladateľka SPF feministického hnutia socialistických žien, ktoré existuje dodnes a podporuje tzv. „plánované rodičovstvo“, ľudovo, či presnejšie – potraty) ktorá bola prvou ženou – poslankyňou v Belgickom parlamente, a to práve za socialistickú Robotnícku stranu, čo je pozoruhodné, pretože robotníka by sme v bohatej liberálnej rodine Jansonovcov hľadali veru márne.

Paul-Henri Spaak

zdroj: wikimedia commons

Ešte ďalej ako matka Paula-Henriho Spaaka to dotiahol jeho ujo, brat jeho matky Paul-Émile Janson, ktorý bol predsedom vlády za Liberálnu stranu a predsedom tejto strany.

Malý Paul-Henri, ktorý sa narodil v roku 1899, teda nasával revolúciu, dá sa povedať, priamo s materským mliekom. Po vyštudovaní za právnik na Slobodnej univerzite v Bruseli sa vzápätí preslávil súdnou obhajobou Léona Campiona, známeho anarchistu, pacifistu a člena slobodomurárskej lóže *Les Amis*, odnože Veľkého Orientu Belgicka (Campion je tiež autorom diela *Anarchisti v slobodomurárstve* a jeho celoživotným propagátorom), ktorý odmietol povolávací rozkaz. Po tomto osvedčení sa v revolučnom prostredí už nič nebránilo jeho politickej kariére. V roku 1932 bol zvolený za poslanca belgického parlamentu ako člen Robotníckej socialistickej strany. Nasledovala raketová kariéra: 1932 – minister dopravy, 1936 – minister zahraničných vecí a nakoniec aj premiér v rokoch 1938-39.

Po okupácii Belgicka nemeckými vojskami odchádza do exilu. Po sérii dobrodružných únikov sa nakoniec dostáva do Londýna, kde bude sídliť exilová belgická vláda.

Po vojne jeho kariéra opäť prudko stúpa nahor. V roku 1946 sa Spaak stáva prvým predsedom Valného zhromaždenia OSN. Zároveň sa snaží v Belgicku diskreditovať monarchiu, podobne ako de Gasperi v Taliansku, s výhľadom na jej zrušenie. Kráľa spochybňuje ako kolaboranta. Ľudové hlasovanie sa však nedalo zmanipulovať ako v Taliansku, a tak sa ukázalo, že 57 % obyvateľov je za kráľov návrat. O rok neskôr bol návrat kráľa potvrdený vo voľbách, keď kresťanské strany získali absolútnu väčšinu.

Ľavica pod Spaakovým vedením však odmieta aj výsledky volieb! Rozhodne sa pre generálny štrajk. Ľavicová menšina, ako už veľakrát predtým, chce terorizovať konzervatívnu väčšinu. V ohnivom parlamentnom prejave Spaak spomína na svoju mladosť v Robotníckej strane a zúrivo volá: „Som na strane Dantona proti Ľudovítovi XVI., som s Louisom Blancom proti Thiersovi, som s Belgičanmi z roku 1830 proti Holanďanom. Revolúcie sa nebojím. Viem, že musí explodovať, keď ľudia pri moci naďalej odmietajú fakty.“ (Louis Blanc bol známy socialista a komunista, vodca Parížskej komúny.)

Tak toto bol prvý predseda OSN a otec zakladateľ EÚ: hysterický revolucionár dožadujúci sa revolučnej explózie proti vôli väčšiny belgického obyvateľstva a nazývajúci výsledky volieb „odmietaním faktov“,

človek hlásiaci sa k prvej komunistickej revolúcii v Paríži z roku 1870. Napriek tomuto demonštratívne-
mu Spaakovmu prihláseniu sa ku komunizmu a socializmu o ňom americký republikánsky (!) a „konzervatívny“
senátor Henry Cabot Lodge, povedal: „Je to určite jeden z najkúsenejších, ak nie najlepší politický vodca
v dnešnej Európe.“

Nutne nás to musí zaraziť: Aký dôvod by mohol mať republikánsky „jastrab“, poradca neskoršieho
prezidenta Richarda Nixona, chváliť socialistu Spaaka? Veď predsa republikáni striktne odmietali
socializmus. Zdá sa však, že zjednotenie Európy bolo pre USA prioritou. Dôvody sú ľahko vysvetliteľné: Načo
vyjednávať a ovládať viacerých a komplikovane, keď sa to dá vybaviť naraz pri centrálnej vláde v Bruseli?
Vtedy neprekáža ani to, že sú to socialisti a marxisti, ktorých doma ostentatívne potierame.

Ako belgický minister zahraničných vecí v rokoch 1954 – 1957 sa masívne zasadzuje o vznik EÚ. Pretlačil
v belgickom parlamente všetky zmluvy ohľadom ESUO, EHS, Euroatomu, Rady Európy, NATO a iné. Jeho
vplyv na Konferencii v Messine, ktorá schválila premenu Európskeho združenia uhlia a ocele na Európske
hospodárske spoločenstvo, bol dominantný. Môžeme si len domýšľať, z čoho vyplýval. Bol skutočne
výsledkom jeho pozície ministra zahraničných vecí malého štátu alebo niečoho iného? Pomenovanie
budovy Generálneho sekretariátu Európskeho parlamentu po ňom dáva tušiť, že jeho pozícia socialistického
revolucionára bola v medzinárodných mocenských štruktúrach dôležitejšia ako lokálna politika.

Výrazom jeho moci v medzinárodných štruktúrach by mohlo byť aj predsedníctvo v Európskom
medzinárodnom hnutí. Jeho predsedom bol v rokoch 1950 – 1955. Toto hnutie bolo jedným z tých, ktoré
určovalo líniu propagandy európskeho zjednotenia. V ňom sa presadzovali federalistické postoje a pretláčali
sa do politických štruktúr.

V roku 1957 sa stal dokonca generálnym tajomníkom NATO, čo pripadalo čudné aj členom jeho rodnej
Socialistickej strany, ktorí ešte nepochopili, že unifikácia vyžaduje obeť. Tak sa stal predvojnový pacifista
a obhajca anarchistu a pacifistu Campiona šéfom obrovského vojenského paktu.

Ako dovŕšenie komédie môže vyznievať fakt, že Spaak bol nakoniec vyznamenaný cenou Karola Veľkého.
On, ktorý vyzýval na revolúciu proti kráľovi a monarchii, on, ktorý principiálne ako socialista odmietal
kresťanskú vieru, sa nakoniec stal držiteľom vyznamenania pomenovaného podľa cisára a christianizátora
Európy. V podstate by to mohlo vyjadrovať symbolicky celý podvod s EÚ ako kresťanským projektom.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/revolucionari-za-oponou-europskej-unie/>